

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.11.2001, sp. zn. 21 Cdo 1124/2001, ECLI:CZ:NS:2001:21.CDO.1124.2001.1

Číslo: 41/2003

Právní věta:

Proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání pro opožděnost, není dovolání přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.11.2001

Spisová značka: 21 Cdo 1124/2001

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání (přípustnost)

Předpisy: § 208 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 218 odst. 5 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 239 odst. 3 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 243b odst. 5 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně) domáhal, aby mu žalovaný zaplatil na odstupném poskytovaném při rozvázání pracovního poměru a na náhradě mzdy za nevyčerpanou dovolenou 44 047 Kč s 3% úrokem od 1. 5. do 14. 7. 1994 a s 16% úrokem od 15. 7. 1994 do zaplacení. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žalovaný, který s ním rozvázal pracovní poměr výpovědí podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zák. práce, mu odmítá vyplatit odstupné a nahradit mzdu za 4 dny nevyčerpané dovolené.

O k r e s n í s o u d v Chomutově rozsudkem ze dne 21. 11. 2000 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci 40 036,60 Kč s 3% úrokem od 1. 5. do 14. 7. 1994 a s 16% úrokem od 15. 7. 1994 do zaplacení a na náhradě nákladů řízení 1604 Kč, a žalobu o zaplacení dalších 4010,40 Kč s příslušenstvím zamítl. Na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobce má nárok na odstupné poskytované při rozvázání pracovního poměru ve výši 40 036,60 Kč a že náhrada za nevyčerpanou dovolenou již byla žalobci uhrazena.

Odvolání, které podal žalovaný proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně, Okresní soud v

Chomutově usnesením ze dne 18. 1. 2001 odmítl a rozhodl, že žalovanému se vrací soudní poplatek ve výši 1764 Kč. Soud prvního stupně dovodil, že žalovanému byl rozsudek ze dne 21. 11. 2000 doručen uložením na poště dne 27. 12. 2000 a že patnáctidenní lhůta k podání odvolání uplynula dnem 11. 1. 2001. Protože žalovaný podal odvolání osobně u soudu až dne 17. 1. 2001, jde o opožděné odvolání. Při svém rozhodování soud prvního stupně postupoval podle ustanovení § 207 odst. 1 (správně § 208 odst. 1) občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001.

K odvolání žalovaného K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem usnesením ze dne 28. 2. 2001 usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud dospěl ze shodných důvodů jako soud prvního stupně k závěru, že žalovaný podal odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 21. 11. 2000 opožděně. Při svém rozhodování vycházel – jak vyplývá z odůvodnění usnesení – z občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá, že v souvislosti s podáním odvolání proti usnesení soudu prvního stupně předložil soudu potvrzení, z něhož vyplývá, že byl od 18. 12. 2000 pro nemoc upoután na lůžko a že se v místě doručování (na adrese Ch., ul. T. č. 3931) nezdržoval. Rozsudek soudu prvního stupně mu proto nemohl být účinně doručen uložením na poště. Přípustnost dovolání žalovaný dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) „ve vztahu“ k ustanovení § 239 odst. 3 občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001 a navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění zákonů č. 36/1967 Sb., č. 158/1969 Sb., č. 49/1973 Sb., č. 20/1975 Sb., č. 133/1982 Sb., č. 180/1990 Sb., č. 328/1991 Sb., č. 519/1991 Sb., č. 263/1992 Sb., č. 24/1993 Sb., č. 171/1993 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 152/1994 Sb., č. 216/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 160/1995 Sb., č. 238/1995 Sb. a č. 247/1995 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 31/1996 Sb., zákona č. 142/1996 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 269/1996 Sb., zákonů č. 202/1997 Sb., č. 227/1997 Sb., č. 15/1998 Sb., č. 91/1998 Sb., č. 165/1998 Sb., č. 326/1999 Sb. a č. 360/1999 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 2/2000 Sb., zákonů č. 27/2000 Sb., č. 30/2000 Sb., č. 46/2000 Sb., č. 105/2000 Sb., č. 130/2000 Sb., č. 155/2000 Sb., č. 204/2000 Sb., č. 220/2000 Sb., č. 227/2000 Sb., č. 367/2000 Sb. a č. 370/2000 Sb., tedy podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001, neboť dovoláním je napadeno rozhodnutí odvolacího soudu vydané po 1. 1. 2001 a po řízení provedeném podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001 (srov. část dvanáctou, hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že dovolání žalovaného proti usnesení odvolacího soudu není přípustné a proto je odmítl.

Z odůvodnění:

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.).

Dovolání je také přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu

prvního stupně nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším usnesení proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější usnesení zrušil, anebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, jestliže dovolání není jinak přípustné a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené usnesení má po právní stránce zásadní význam, a to v případech, kdy usnesením odvolacího soudu bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě na obnovu řízení, o zamítnutí návrhu na změnu rozhodnutí podle ustanovení § 235h odst. 1, věty druhé, o. s. ř., ve věci konkursu a vyrovnání, o žalobě pro zmatečnost, o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, ve věci zastavení výkonu rozhodnutí, ve věci udělení příklepu ve výkonu rozhodnutí, o rozvrhu rozdělované podstaty ve výkonu rozhodnutí nebo o povinnostech vydražitele uvedeného v ustanoveních § 336m odst. 2 (§ 336n) a v § 338za o. s. ř. (§ 238 a § 238a o. s. ř.).

Dovolání je rovněž přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a řízení zastaveno, popřípadě věc byla postoupena orgánu, do jehož pravomoci náleží (§ 239 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jímž bylo v průběhu odvolacího řízení rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o zastavení řízení podle ustanovení § 107 odst. 5 o. s. ř., o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka podle ustanovení § 107a o. s. ř., o přistoupení dalšího účastníka podle ustanovení § 92 odst. 1 o. s. ř. a o záměně účastníka podle ustanovení § 92 odst. 2 o. s. ř. (§ 239 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení podle ustanovení § 104 odst.1 o. s. ř. (§ 239 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o zastavení řízení podle ustanovení § 107 odst. 5 o. s. ř., o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka podle ustanovení § 107a o. s. ř., o přistoupení dalšího účastníka podle ustanovení § 92 odst. 1 o. s. ř. a o záměně účastníka podle ustanovení § 92 odst. 2 o. s. ř. (§ 239 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí návrhu (žaloby), ledaže by byl odmítnut návrh na předběžné opatření podle ustanovení § 75a o. s. ř. (§ 239 odst. 3 o. s. ř.).

V posuzovaném případě žalovaný dovoláním napadá usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání pro opožděnost.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není dána, a to již proto, že usnesením odvolacího soudu nebylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým by bylo rozhodnuto ve věci samé. Dovolání není přípustné podle ustanovení § 238 a § 238a o. s. ř., protože usnesením soudu prvního stupně nebylo rozhodnuto ve věcech, v uvedených ustanoveních taxativně vyjmenovaných. Přípustnost dovolání nevyplývá rovněž z ustanovení § 239 odst.1 a 2 o. s. ř., neboť nejde o případy v těchto ustanoveních uvedené. Přípustnost dovolání nelze důvodně dovozovat ani z ustanovení § 239 odst.3 o. s. ř., neboť podle tohoto ustanovení lze podat dovolání jen tehdy, bylo-li potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, jímž byla postupem podle ustanovení § 43 o. s. ř. odmítnuta žaloba, popřípadě jímž byl podle tohoto ustanovení odmítnut jiný návrh na zahájení řízení, a nikoliv odmítl-li soud prvního stupně podle ustanovení § 208 odst.1 o. s. ř. odvolání pro opožděnost.

Z uvedeného vyplývá, že dovolání žalovaného směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší soud proto dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 5, věty první, a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.